

PHẦN 2

Gương mặt Phúc thoáng chút thư giãn suốt buổi học vừa qua, Phúc chưa biết tương lai cô sẽ đi về đâu khi lấy xong bằng phổ thông? Có còn được vào đại học hay rồi bao năm đèn sách đành gác lại chỉ còn con số không trước mặt?

Phúc chẳng lúc nào được thanh thoi, những thời gian trống rỗng đều phải làm việc cho gia đình. Đã hơn năm giờ tuy không phải là sớm, nhưng Phúc chưa muốn về lúc này. Cô muốn có chút thời gian cho riêng mình, để thả hồn theo thế giới mộng mơ.

Đã lâu rồi cô mới có chút thư giãn như chiều nay. Có lẽ tối nay Phúc nghỉ giờ dạy kèm cho con bé nhà bên cũng nên.

Bất chợt cơn gió thổi thốc qua cuốn theo lá khô cùng bụi xoáy trên đường. Bầu trời chợt xám xịt màu mây đen. Vào hạ, mùa mưa cũng sắp bắt đầu rồi đấy. Phúc trầm nghĩ như thế, cô đưa tay vuốt lại mái tóc đang tung bay theo gió.

Mưa bắt đầu lơi lộp độp, qua, kẽ lá xuống đường. Phúc không vội gì vẫn đạp đều vòng xoay bánh xe. Gió lại thốc lên càng mạnh hơn, những hạt mưa trũ nặng bắt đầu rơi xuống phố. Mưa thấm vào da thịt, Phúc nghe lạnh lạnh trong người. Cô vội cho xe chạy vào cái mái che của một căn nhà cao tầng, rồi cơn mưa trũ nước trắng cả đường phố ủ rũ buồn lặn vào tối.

Rút chiếc khăn tay nơi cặp Phúc lau lên tóc lên má đang bám những hạt mưa. Nếu như về nhà sớm một chút, giờ này chắc thú vị hơn nhỉ? Cô sẽ được cuộn mình trong chiếc chăn ấm ngủ một giấc say nồng.

Gió chợt thổi mạnh làm những hạt mưa tạt vào người Phúc. Cô nghe thấm lạnh, nép sát vào trong hơn khi chiếc áo đã dần thấm ướt.

Bất chợt có ai đó choàng lên cô chiếc áo mưa, nắm tay cô kéo vào trong hơn nữa. Phúc bất ngờ không hiểu là ai, cô vội giằng tay lại nhưng không được, bởi bàn tay ai đó đã siết chặt trước ánh mắt nhìn của bao người quanh đấy.

Phúc vội xoay lại nhìn và bàn tay đó cũng buông tay cô ra. Một nụ cười thân thiện nở trên môi người đàn ông. Lúc này, Phúc đã nhận ra Đức Hùng. Cô lấy tay chặn ngực thở ra liếc mắt nhìn anh rồi nói:

- Là anh hả? Anh làm tôi hết hồn.

Hùng so vai cười:

- Cô đang tưởng là kẻ bắt lương nào đó chắc? Không ngờ lại là tôi, một người lương thiện lại thương người đúng không?

Phúc nhẹ cười hỏi:

- Sao anh chưa về lại thành phố ư?

- Chưa, Hùng đáp gọn.

Phúc lại hỏi cho có hỏi:

- Mưa thế này anh Hùng đi đâu vậy?

Hùng khẽ cười nói:

- À, tôi đi có chút việc, Cũng nhờ trời mưa, nên tôi và cô gặp được nhau ở đây. Bất ngờ và thú vị quá phải không? Tôi biết là hôm nay con bé Hạ Vy nhà chú tôi hôm nay không có học, vì tối nay cô giáo sẽ không đến đúng không?

Phúc cúi nhìn xuống mắt khẽ chớp không đáp lời:

- !!!

Hùng cười nhìn cô hỏi tiếp:

- Hôm nay cô học về trẻ yậy?

Phúc nhìn anh lúng túng, chẳng nhẽ nói với Hùng là cô đang thả hồn mơ mộng của mình, muốn rong chơi đạp xe trên phố chiều nay cho thoải thích, nên đành im lặng.

Anh nhẹ vuốt mũi của mình, rồi nhìn Phúc nói tiếp:

- Tôi đã chạy xe phía sau Phúc cũng khá lâu. Tình cờ gặp Phúc thôi ấy mà.

Phúc ngập ngừng.

- À? Anh đi theo tôi để làm gì?

- Tôi thấy lạ lạ. Tại sao cô đã đi khá xa nhà mà không thấy cô quay lại đây?

Ánh mắt Phúc thoáng ngạc nhiên:

- Anh biết nhà tôi ư?

Hùng lấp lửng:

- Cũng tình cờ thôi.

Phúc nhẹ cười thâm nghĩ bụng. Hùng có nhiều cái tình cờ quá. Nhưng cô không nói ra chỉ im lặng nhìn ra màn mưa.

Hùng đưa mắt chăm chăm nhìn Phúc giây lát rồi mở lời:

- Tôi trông cô có vẻ buồn?
- Anh thấy thế ư?

Phúc lại cười nhìn ra xa xăm trong màn mưa mờ đục. Cô khoanh tay lắc đầu lẳng lặng khế kéo lại hai vạt áo mưa vào nhau. Bây giờ Phúc thấy lạnh thật.

Giọng Hùng âm trầm vang lên:

- Sao Phúc không đến dạy kèm cho bé Hạ Vy nữa vậy?

Phúc ngập ngừng đáp:

- Ồ, tôi có việc bận. Tôi có lỗi với con bé vài hôm tôi sẽ đến.

Hùng gập đầu rồi ngó Phúc dò xét:

- Nghe nói cuối năm nay Phúc định nghỉ học phải không?

Phúc bất ngờ tròn mắt nhìn anh. Cô không biết tại sao anh lại biết trong khi cô chưa nói với Hạ Vy điều gì cả:

- Phúc ngạc nhiên lắm ư? Tôi đã nói những gì về Phúc tôi đều biết:

Nhìn anh một thoáng, Phúc cúi mặt đầu:

- Anh thật khó hiểu.

Đức Hùng chỉ ngó Minh Phúc mà cười. Những lời nói trách cứ của Minh Phúc rồi cũng qua mau nhường lại bầu không khí im lặng giữa hai người.

Hó chẳng biết nói gì với nhau nữa, khi trong lòng họ lắng lại những giây phút suy tư riêng.

Bất giác Hùng nhìn Phúc dò hỏi:

- Phúc chắc có nhiều anh chị em lắm hờ.

Nhìn Hùng, cô dò xét ẩn trong câu nói của Hùng có ý gì khác không? Nhưng rồi cô cũng trả lời không giấu giếm.

- Vâng! Phúc có bốn chị em. Phúc và một đứa em trai, hai đứa em gái.

Ánh mắt Hùng nhìn cô chợt thoáng chút thất vọng, làm Minh Phúc khó hiểu. Anh chợt hỏi:

- Dường như phúc là chị cả trong gia đình?

- Vâng!

Phúc nhẹ gật đầu nói rồi nhìn Hùng. Anh chỉ cười như chống chế sự tò mò của mình đối với cô.

Hùng nhìn cô, buông lời:

- Có lẽ vì thế mà tôi thấy Phúc cô đơn u buồn sao ấy?

- Anh thấy tôi thế ư?

Anh khẽ giọng hỏi:

- Nhận xét của tôi không sai chứ Phúc?

Ánh mắt Phúc đau đáu nhìn Hùng:

- Chuyện gia đình của tôi buồn lắm, anh có nghe lại buồn giùm cho tôi. Nhưng tôi đã quen rồi anh ạ, và tôi thấy quanh tôi vẫn còn bạn bè nên tôi thấy không lấy làm cô đơn buồn bã bao giờ.

Hùng cười buồn:

- Phúc chắc là như thế ư? Nhưng với tôi thì không, dù tôi có rất nhiều bạn bè vẫn thấy mình cô đơn.

Phúc mím mím bờ môi nói:

- Tại anh không tìm cho mình người bạn đời nên cho rằng mình cô đơn.

Hùng bật cười khi nghe Phúc trêu chọc mình:

- Tôi muốn lấy vợ lắm chứ, nhưng quen với ai họ cũng chê tôi xấu, tôi già, chẳng ai thèm lấy tôi.

Phúc hần giọng nói tiếp:

- Thế thì anh nên nghe lời chú anh. Lấy cô gái mà chú anh bàn đến là xong.

- Con bé Vy này thật là mách lẻo. Chuyện của anh nó cũng đã tiết lộ. Hùng vờ nhăn mặt trách móc đứa em gái chú bác của mình.

Phúc cắn nhẹ bờ môi rồi cúi mặt khẽ cười khi nhớ lại những gì Vy nói về Hùng. Qua nhiều lần trò chuyện với anh mỗi khi đến dạy Vy. Phúc thấy anh cũng không có gì đáng ghét, ngoài cái tính lông bông và trôi nổi không thiết gì đến nhà cửa.

Thật ra, Hùng có quá nhiều nỗi bất hạnh, cha mẹ anh chết đi sau vụ tai nạn khi anh lên mười. Anh sống cùng nội và chú anh bây giờ.

Không muốn nhờ vả vào công sức của chú mãi, khi anh đã đến tuổi trưởng thành. Hùng vừa đi làm vừa đi học, cho đến khi ra trường, với mảnh bằng Đại học:

Rồi anh cũng có việc làm ổn định ở công ty kinh doanh nước ngoài. Nhưng anh cũng lắm đa đoan, vẫn lông bông với cuộc sống thường ngày của anh, cho dù vật chất anh không thiếu. Dường như trong anh đang có nỗi buồn không thể nói ra.

Bất chợt, Hùng lại hỏi:

- Phúc và cô gái hôm qua học chung trường?

Phúc gật đầu:

- Vâng. Sao anh biết rõ vậy?

Rồi cô thở ra vẻ chán nản. Nhưng có lẽ học để mà học, rồi sau đó cũng chẳng được gì.

- Sao Minh Phúc có vẻ bi quan quá vậy?

Cô lắc đầu buông lời nói:

- Không có gì là bi quan đâu. Đó là những gì tôi nói thật. Tôi chỉ sợ rồi đây chị em tôi sẽ gặp một bất hạnh nào đó không thể lường trước được trong cuộc sống.

Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại gặp bất hạnh chứ?

Phúc ngẩng nhìn anh khẽ đáp:

- Anh đã biết mẹ tôi mất cách đây không lâu, và tôi cứ mãi lo sợ ba tôi sẽ bỏ chúng tôi, nếu một ngày nào đó ông vĩnh viễn từ bỏ cõi đời này.

Hùng mở to mắt nhìn Phúc với ánh mắt đầy ngạc nhiên hơn nữa:

- Cô lo xa quá rồi đấy, trong khi ba cô là một thầy thuốc giỏi, ắt hẳn sẽ biết lo liệu cho chính bản thân ông ấy chứ?

Cô khẽ buồn đáp giọng:

- Đành là vậy. Nhưng bệnh tim của ba tôi rõ ràng là bộc phát bất thường. Tôi cứ mãi lo sợ Sau cái chết của mẹ tôi, sức khỏe của ba tôi sa sút hẳn từ thể xác đến tâm hồn. Ông lao vào công việc để tìm quên nỗi buồn không còn nhớ đến chính bản thân mình.

- Tôi đoán không lầm, cô rất thương bác nên mới có ý nghĩ thôi học vào cuối năm?

Phúc gật đầu đáp:

- Anh nói đúng. Tôi muốn gần gũi ba tôi để lo lắng thường nhật cho ông. Dù sao còn một người trụ cột trong gia đình vẫn hơn anh ạ.

Hùng nhìn cô, khẽ thở dài rồi hỏi:

- Minh Phúc này! Thật ra giữa tôi và cô gặp nhau không bao lâu, khi tôi về đây thăm chú tôi, nhưng cô đã để lại cho tôi những ấn tượng khó quên, tôi không biết mình có giúp được gì cho Phúc. Nếu như cô cho phép, tôi sẽ giúp cô bất cứ công việc gì khi cô còn ở lại chốn này. Được không Minh Phúc?

Khẽ chớp mắt cô nở nụ cười nhìn Hùng:

- Cảm ơn anh. Công việc của tôi chẳng có gì mệt nhọc để anh phải bận tâm thế đâu:

- Thường những ngày nghỉ, tôi thấy Phúc quá vất vả với vườn hoa trên đồi cao. Tôi muốn giúp Phúc thôi mà.

- Cảm ơn anh. Không cần thiết như vậy đâu. Tôi cũng đã quen rồi với công việc ấy.

- Tôi thấy Phúc thật khó tính.

- Không phải đâu, anh cũng hiểu công việc ấy không thể dành cho một người như anh được. Phúc nói đúng phải không?

Vuốt tóc về phía sau, Hùng nói:

- Thế Minh Phúc nghĩ công việc thế nào mới thích hợp với tôi chứ?

Phúc ngẩng nhìn anh rồi cong môi nói:

- Người như anh phải là một ông chủ tịch hay là một ông giám đốc thì thích hợp hơn. Phúc nói đúng quá đi chứ?

- Phúc đã đưa tôi lên quá cao rồi đó. Tôi không mơ ước những gì quá xa tầm tay của mình.

- Anh lại mất niềm tin trong cuộc sống rồi đó Tôi tin người như anh không phải như thế này đâu.

Hùng nhẹ gật đầu nói:

- Tôi vẫn biết điều đó, nhưng có những điều mà Phúc không thể hiểu được. Phúc cũng biết ở trên đời này mấy ai được như ý mình mong muốn.

- Lúc nào anh cũng bi quan, mất niềm tin trong cuộc sống riêng mình.

Hùng thở ra, vẻ buồn chán. Anh hút thuốc liên tục. Trầm ngâm giây lát anh đổi giọng nói:

- Có những cái riêng trong tôi mà có lẽ Phúc không bao giờ hiểu rõ.

- Tôi xin lỗi, tôi đã vô tình làm anh không vui.

Rồi giọng Phúc chợt buồn buồn:

- Phúc nghĩ rằng con người có lúc cũng phải thay đổi, vì lẽ đó Phúc khuyên anh hãy nhìn về phía trước để giành lấy những cơ hội tốt cho mình. Anh còn rất nhiều cơ hội kia mà:

Hùng chua chát:

- Tôi không còn cơ hội nào khác, tôi nghĩ là như thế, Phúc ạ.

Phúc cười giọng sâu lắng:

- Người ta bi quan và mất niềm tin trong cuộc sống là tôi chứ không phải là anh đâu. Hiện tại anh có một tương lai tương đối, có người muốn như thế mà không được. Họ chỉ cần một cơ hội tốt để sống và vươn lên, thì tại sao anh không nhờ vào cơ hội đó tạo cho mình một niềm tin hy vọng.

- Tôi đã nói với cô rồi, ở đời có những cái mình muốn mà không được thì hy vọng để làm gì chứ?

Phúc khẽ cười:

- Thật ra thì tôi không biết những gì tôi đang nói với anh, tôi có thực hiện được như thế không, hay rồi bế tắc trong cuộc sống tôi lại tìm cái chết để giải thoát nỗi khổ.

Hùng nghiêm trang nói:

- Theo cái nhìn của tôi, Phúc là người có bản lĩnh, chẳng phải vì sự bế tắc tuyệt vọng mà Phúc làm thế. Tôi không tin là Phúc có thể chọn cái chết dễ dàng như thế.

Phúc nhìn Hùng sau lời anh nói, cô không hiểu sao anh hiểu rõ về tâm lý. Thật sự chưa bao giờ cô tiếp chuyện với anh lâu như hôm nay. Cô chưa từng tâm sự một chút gì về hoàn cảnh gia đình cô. Hay con bé Vy nghe kia mà.

- Những gì về Phúc tôi đều biết cho dù cô không nói ra đó là một bí mật.

Phúc thấy khó mà tranh luận với Hùng, cô nhìn bầu trời và nói khác đi.

- Trời đã tạnh mưa rồi, tôi về trước anh Hùng ạ.

Dứt lời Phúc dắt xe la đường, trong lúc Hùng chưa kịp nói lời ngăn cản cô lại.

Khẽ nở nụ cười, Hùng cũng đạp máy cho xe nổ giòn lướt theo sau Minh Phúc.

Tiếng trống trường vang lên sau giờ tan học, Phúc vội vã cất tập vào chiếc cặp rồi bước nhanh ra ngoài. Liên sau đó tiếng cô bạn thân réo gọi:

- Minh Phúc Làm gì nhỏ vội vàng như thế.

Phúc quay đầu lại, lên tiếng gắt nhẹ:

- Làm gì mà gọi rồi rít vậy Hà? Chùng như là động đất không bằng vậy.

Đuối kịp bạn Thu Hà cười:

- Chỉ sợ nhỏ biến mất Hà không gặp đó thôi.

- Ta đâu có phép thuật đâu mà lo sợ. Nhỏ lắm chuyện!

Vỗ nhẹ vai bạn, Hà nói:

- Phúc nè! Hà có một chuyện hết sức quan trọng muốn nói với nhỏ đây.

Phúc hỏi nhanh:

- Chuyện gì thế nhỏ?

Hà cong môi nói:

- Cho biết đi, Phúc có muốn Hà này nói cho nghe không?

Phúc cười nhẹ:

- Chuyện gì mà rào đón ghê quá vậy nhỏ?

- Ta đang nóng lòng chờ nhỏ nói ra đây, cứ ở đó mà vòng vo mãi.

Nở nụ cười lém lỉnh, Hà đùa:

- Biết lắm mà. Nóng ruột lắm phải không nhỏ?

Phúc cười khẩy:

- Nè! Có phải Hà muốn nói đến lời tỏ tình của Trí Vĩnh qua bức thư gửi Phúc đó không?

Hà đáp gọn:

- Dĩ nhiên rồi. Nhỏ hay thật đấy:

Phúc thở phào cười:

- Phúc này chẳng quan tâm đâu.

Hà tròn mắt cười, vờ ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Nhỏ nói thật chứ?

Phúc dẫu môi gật đầu:

- Phúc nói thật, điều đó không có gì gọi là quan trọng với Phúc.

Hà lại vờ vai bạn:

- Thật ra chuyện đó không quan trọng bằng những gì Hà sắp nói ra đây. Nhỏ đang làm lẩn điều Hà sắp nói ra.

Phúc ngạc nhiên:

- Thế là chuyện gì? Nói đại ra đi. Phúc ghét nhất lối nói chuyện của nhỏ đây.

Hà vuốt tay lên ngực bạn:

- Vuốt giận đi. Nghe nè, có phải cái chiều mưa hôm qua nhỏ đã được anh chàng nào đó đưa về nhà?

Nhéo vào hông bạn, Phúc gắt:

- Đừng có kiếm chuyện chọc ghẹo Phúc đó nghe Thu Hà.

Hà nghiêng người tránh né, rồi nói:

- Hà có ông anh họ định giới thiệu cùng nhỏ, nhưng nay thì lại không dám.

Phúc liếc bạn nói:

- Phúc chẳng thích ông anh của nhỏ, cũng chẳng quen biết anh chàng nào hết. Nhỏ đúng là nhiều chuyện.

- Ừ, cũng chẳng sao. Đó cũng là cái tài ăn nói của ta đây Minh Phúc.

Nhìn Hà, Phúc nói:

- Cho Hà nói lại, có thật thế không đó?

Rồi Phúc đổi hờn xoay mặt nhìn đi nơi khác:

- Thôi, ta không nghe nhỏ nói gì nữa hết.

Mặt Phúc đỏ bừng vì thẹn, cô không thể ứng khẩu lại với cái miệng của Thu Hà nên gất:

- Nói cong, nói queo gì nhờ nói cũng được hết. Phúc không nói là hơn.

- Này! Đừng làm mặt giận rồi bỏ đi một mình đấy nhé. Chờ Hà với nhỏ.

Về đến nhà, Phúc nhẹ đẩy cửa lách mình vào phòng của em gái, Phúc đã quen tính cách lém lỉnh của em mình, nên đùa:

- Con bé Minh Du! Em đang làm gì đấy hả?

- À; chi Phúc hả? Em đang đọc cuốn tiểu thuyết “Người giàu cũng khóc”. Nhất định chị phải đọc tác phẩm này, nó rất hay và rất cảm động chị ạ.

Bữa môi, Phúc nhìn em nói:

- Thôi cô nhỏ, chẳng làm việc gì cho ra trò. Em phải sửa soạn cho bữa cơm chiều. Thời gian này không phải để ngồi đọc sách đâu.

Minh Du càu nhàu trong miệng:

- Chị nói đọc sách cũng là giải trí chứ bộ.

Phúc chặc lưỡi, lắc đầu:

- Chị khôn hiểu sao em lại mất thời gian đọc những quyển sách như thế. Nó chỉ làm cho em buồn phân tâm thêm mà thôi.

- Chị không sao thấu hiểu được hết những nhân vật trong truyện đâu. Nhưng với em thì nó thật say mê và ấn tượng vô cùng. Nó giúp em hiểu biết thêm cuộc

sống của người giàu nó có những khác biệt hơn chúng ta nhiều lắm chị ạ. Em muốn có tiền, muốn giàu có để chấp cánh bay cao bay thật xa.

- Lời nói của em thật là, chị không thể hiểu nổi. Nó thật lố bịch làm sao ấy.

Minh Du cãi lại:

- Nhưng chị công nhận là em nói đúng sự thật. Chị em chúng mình chẳng có được giây phút nào gọi là đầy đủ, sung sướng. Sống ở đây em chìm ngập trong cuộc sống tẻ nhạt, thiếu thốn vô vọng. Cuối cùng rồi sẽ chẳng được gì hết. Ba và chị cứ luôn ép buộc em phải học về kinh tế, thị trường. Em nghĩ là em hoàn toàn không có khả năng để theo đuổi việc đó.

Minh Phúc nói dịu dàng, nhưng đầy vẻ thuyết phục em gái:

- Chị tin là em sẽ thi đậu, Minh Du ạ.

Cô lác đầu nói với chị đầy Vẻ chán nản:

- Em chắc rằng sẽ trượt. Lúc ấy chị phải thương hại cho đứa em ngu ngơ của chị. Em không thích ép buộc.

- Nhưng em đã hứa với ba, học thật ra trò, bây giờ em lại nói thế đó ư?

Minh Du thở dài nói:

- Em chỉ muốn làm người được tự do lựa chọn việc làm của mình càng hay hơn, chị Phúc ạ.

Phúc thở dài, giữa cô và Du đã nhiều lần tranh cãi về điều này, cô đang lo lắng băn khoăn cho tương lai đứa em gái xinh đẹp này. Đúng là con bé ngốc nghếch, rõ là bực mình vô cùng.

Du xinh đẹp, cuộc sống của Du thật dễ dãi, tràn đầy ước muốn, đòi hỏi. Mái tóc huyền, đôi mắt to sáng ẩn dưới hàng mi cong, gương mặt hài hòa với mũi cao dễ thương.

Nét duyên dáng thướt tha của Du làm cho người nhìn phải mê đắm. Ngay cả bây giờ, tuy Du đang mặc trên người bộ quần áo đã sờn cũ, nhưng nét thanh nhã của cô vẫn nổi bật, trông giống như một bức tranh sáng giá của một họa sĩ nổi tiếng.

Đầu óc cô luôn hòa mình vào những nhân vật trong chuyện, và mọi người đàn ông, bất cứ ai có thể hỏi cưới, cô cũng có thể đồng ý, đầu óc Du rất lãng mạn, luôn mơ mộng người chồng của mình là người giàu có, tiếng tăm, có xe hơi để đưa rước cô mỗi khi cô ra đường.

Ông Thiện biết tính Du nên ông luôn giáo dục lo cho Du một việc làm, một chỗ đứng ổn định khi cô xong lấy bằng tốt nghiệp. Ông vẫn biết việc học của Du rất yếu, chẳng hy vọng gì tiếp tục học lên nữa. Ông còn phải lo cho Trục và Minh Như.

Giọng Phúc buồn nói với em:

- Minh Du! Em thật là sốc nổi, một tình thế nghèo khó, chúng ta thiếu nợ khắp nơi, chị không muốn những chủ nợ đến đây, lúc ấy sẽ có những sự việc xảy ra không mấy vui vẻ đâu Du ạ.

- Du nhún vai thản nhiên đáp:

- Chị lo lắng làm chi cho mệt sức, mẹ nghĩ đến lúc đó nếu chứng kiến được cảnh đó, ông khách đang nằm dưỡng thương ở nhà mình sẽ chi tiền ra trả hết tất cho mọi người.

Phúc sừng sốt nhìn em gái:

- Ai thế? Có phải em nói người đang điều trị đây ư? Chị trông ông ta thật tội nghiệp.

Du cong môi nói:

- Chị khỏi phải tội nghiệp cho người ta. Ông ấy giàu lắm, rất giàu chị không nhận thấy chiếc xe hơi ông ấy dùng làm phương tiện đi lại sao? Nó rất đẹp lại đắt giá, nhưng ông ta lại không tiếc khi nó đã hư hao thiệt hại nhiều như thế.

Phúc lắc đầu thờ ra:

- Em lại tưởng tượng nữa rồi, chị nghĩ chiếc xe ấy không hẳn là của ông ấy đâu.

- Em tin rằng của ông Thiên Hòa, Trên xe có bức ảnh của ông ta lồng trên đó. Em thấy rõ mà.

- Thế ư? Chị không quan tâm lắm, nên không nhận ra điều đó.

Du nhìn chị hỏi:

- Thế chị còn sợ những chủ nợ đến đây đòi tiền nữa không?

Phúc nghiêm giọng nói khác đi:

- Em không nói nhiều nữa, chị sẽ đi hỏi ông khách bị thương của ba về sức khoẻ của ông ấy thế nào.

Du bĩu môi, nói tỉnh bơ:

- Chị hỏi điều ấy quá bình thường, chị đã quên hỏi một điều quan trọng rồi.

Phúc tròn mắt nhìn Du:

- Quên cái gì hả em?

Du háy mắt với chị:

- Chị phải hỏi ông ấy có tiền không? Nếu như ông ta giàu thì bảo ông ta trả tiền trước cho mình đi, nếu không, em e sau này không có lấy một xu đấy.

Phúc gắt giọng:

- Minh Du! Tiền quan trọng với em đến thế sao? Em thật là thô thiển, chị không thể chịu nổi.

Minh Phúc phản đối lời em nói rồi bước nhanh ra khỏi phòng. Trong lòng cô nao nao buồn.

Phúc đứng lên bỏ tập sách vào chiếc giỏ, cô rời khỏi nhà bé Vy khi đã dạy xong mấy giờ học cho cô bé.

Đã đi được khoảng khá xa, Phúc thấy Hùng từ xa chạy theo. Cô hỏi:

- Anh Hùng đi đấy vội vậy?

- Tôi theo Phúc có chút chuyện cần hỏi. Hôm nay Phúc dạy bé Vy về sớm vậy?

Phúc khẽ cười đáp:

- Cô bé bảo nhức đầu, xin phép cho nghỉ trước nửa tiếng.

Anh lại hỏi Phúc:

Phúc có định đi đâu nữa không?

Cô nhìn anh, chậm rãi đáp:

- Tôi định ghé chợ mua ít trái cây bánh ngọt mang về.

- Thế à?

Hùng lại nhìn cô, im lặng sau lời nói. Giây lát sau anh lại hỏi:

- Phúc định mua đồ rồi về ngay lúc này chưa vậy?

Phúc lắc đầu, ngượng ngập đáp:

-À, không. Tôi còn định mua ít đồ học tập cho mấy đứa nhỏ, chưa về ngay.

- Thế à?

Rồi không hiểu sao anh lại hỏi tiếp:

- Thế Phúc cho anh đi cùng qua phố chợ cho đến lúc em về nhà được không phúc?

Lời nói của Hùng thay đổi bất ngờ làm cho Phúc bối rối.

Hùng vội bào chữa cho mình, vội nói:

- Anh định đến nhà thằng bạn thân nhưng gặp Phúc nên anh muốn cùng đi với em, luôn tiện anh cần hỏi em đôi điều.

Phúc cúi đầu gật khế, có chút ngượng ngập đáp lời anh:

- Dạ được. Phúc chỉ ngại là làm mất thời gian của anh thôi.

Phúc lắc đầu hỏi:

- Anh phải mang ơn em mới đúng, được bên em đi dạo phố chiều nay làm cho anh vui buồn và càng vui hơn.

Phúc không nói lời nào nữa, vẫn chậm chậm bước bên anh đi qua từng con phố nhỏ.

Hùng khẽ giọng hỏi cô:

- Em có thể trả lời những gì lần trước anh đã hỏi không Phúc?

Phúc nhìn anh, vờ như không nhớ. Cô hỏi lại:

- Anh hỏi Phúc điều gì hở anh Hùng?

Anh im lặng giây lát, rồi buồn giọng hỏi:

- Em thật vô tư quá đối với anh, Phúc ạ. Anh cứ chờ đợi, còn em thì hờ hững. Anh đã mong chờ em bao lần rồi, em có biết không Phúc?

Ánh mắt Hùng thật ám nhìn Phúc, cô chợt cúi đầu rồi khẽ nhìn đi nơi khác, tránh đi ánh mắt của anh. Bất chợt Hùng ôm bờ vai Phúc, giọng của anh thật dứt khoát:

- Minh phúc! Anh yêu em. Thật sự là anh yêu em. Anh không thể im lặng mãi. Anh luôn sợ mất em, Phúc ạ.

Phúc gỡ nhẹ bàn tay Hùng ra, cô nói thật trầm tĩnh:

- Anh đừng nói thế, anh Hùng ạ.

Giọng anh tha thiết:

- Tại sao vậy, Minh Phúc?

Hùng nhìn cô chăm chú:

- Phúc không thích nghe tôi nói thế ư?

Cô lắc đầu:

- Không phải, Những gì anh nói Phúc đều nghe rõ và hiểu hết. Nhưng mà...

Cúi xuống thật thấp tránh ánh nhìn dò xét của Hùng, Phúc nói nhỏ:

Anh Hùng! Phúc không thể...

Hùng nhìn cô, buồn bã nói:

- Phúc không thể...Phúc...thôi anh hiểu rồi.

- Anh hiểu thế nào? Anh nói cho Phúc biết đi.

Thọc sâu đôi tay vào túi, Hùng nhấn mạnh câu nói:

- Phúc đã có người yêu rồi đúng không?

Nhìn xuống, Phúc thình lạng, Cái im lặng ấy có phải là lời xác nhận của Phúc dành cho anh?

Hùng bước đi trong nỗi buồn lặng lẽ. Anh không thể hiểu những gì thầm kín trong lòng Phúc. Cô không chối từ, cũng không đáp lại tình yêu của anh, bởi vì Phúc có rất nhiều cái mà cô cần phải lo toan.

phúc nhìn anh chột thờ dài, cô có lỗi với anh thật sự. Tại sao cô không thể trả lời Hùng?

Phúc nhìn anh, khẽ giọng:

- Anh Hùng giận Phúc rồi ư? Đừng như thế phúc rất sợ những gì anh dành cho Phúc, nên Phúc không dám.

Rồi nhẹ cắn môi nhìn trời cao, cô nói:

- Về đi anh Hùng. Mây đen nhiều quá, Phúc sợ trời sắp mưa to đấy. Mưa cao nguyên sẽ rét đến run cả người, không thể chịu đựng nổi đâu. Anh sẽ ngã bệnh ra đấy.

Hùng nghe xúc động, sau câu nói quan tâm lo lắng cho anh. Thế là Phúc vẫn còn chút tình cảm dành cho anh. Nỗi buồn chán trong lòng Hùng dường như cũng vơi bớt đi được phần nào.

Hùng nhẹ cười nói với Phúc:

- Anh chỉ sợ cho em thôi. Em bị cảm là lỗi do anh. Chúng mình nên về vậy.

Phúc chột nhìn anh sau câu nói gần gũi ấy. Và ánh mắt họ giao nhau, dường như tình cảm trong họ đang chuyển dần theo sự thay đổi nào đó đến bất chợt.

Ba chị em ngồi quây quần một chỗ, Minh Du say sưa kể về Thiên Hào cho Minh Trục và Như nghe. Đúng lúc đó Du nghe tiếng chân nơi hành lang, Du thấy chị nên gọi:

- Chị Phúc dạy về đó hả?

Phúc xuất hiện hỏi:

- Các em đang làm gì ở đây vậy?

Du vội lên tiếng trước với chị:

À, chẳng có gì đâu chị. Em đang kể cho hai đứa nghe về Thiên Hào. Về toà nhà sang trọng, cái đồn điền cà phê hiện ông ấy đang có ấy mà. Thích thú quá chị nhỉ?

Phúc đáp, chẳng có lấy gì gọi là sốt sắng:

- Chị không thấy gì gọi là thích thú. Ông ấy chỉ đến đây tình cờ thôi, rồi sau đó nhanh chóng ra đi, chỉ vậy thôi.

Du lắc đầu phản đối:

- Không phải thế, ông ấy đã nói với em là ông ấy không vội vã gì hết. Ông ấy chưa đi khỏi nơi đây đâu chị Minh Phúc.

Phúc nghiêm giọng nhìn em:

- Cho dù có như lời ông ấy nói, thì chị thấy cũng chẳng có lợi ích gì.

- Chị đã không nghĩ ra điều lợi dành cho chúng ta. Chính sự có mặt của ông ấy mà tiếng tăm của ba sẽ được mọi người biết đến.

Rồi chợt nhớ ra chuyện gì, Du buông lời nói như than trách:

- Nhưng chị Phúc ạ. Tiếng tăm của ba càng được nhiều người biết đến, chị em mình càng gặp nhiều vất vả khó khăn bởi lòng nhân đạo của một thầy thuốc như ba. Thật là chán quá đi.

Du thờ dài, bước ra cửa xoay lại nói với Phúc:

- Thôi được, chị cứ làm theo ý của chị. Em nghĩ bệnh nhân giàu có như Hào cũng không có gì đáng chú ý hơn những bệnh nhân. khác đối với chúng ta. Cái đồn điền to lớn và một chủ nhân đẹp trai thanh tú như ông cũng chẳng có nghĩa lý gì với chúng ta. Thật là...chị không có một chút đầu óc tưởng tượng, một chút suy nghĩ nào cả chị Phúc ạ. Càng ngày em càng thấy tội nghiệp cho chị nhiều hơn.

Minh Du đóng mạnh cửa lại trước những ánh mắt ngơ ngác của hai đứa em. Minh Phúc nhìn theo bước chân em gái mà lòng buồn vô hạn. Phúc nhìn hai đứa em, buồn bã nói:

- Chị không muốn làm cho Minh Du buồn, nhưng với cái tánh bướng bỉnh, nghịch ngợm của Du làm cho chị thấy không an tâm chút nào.

- Nắm tay chị, Trục an ủi:

- Chị Du sẽ bình tâm lại thôi, chi hai ạ. Chị đừng để ý lời chị Du nói mà buồn.

Phúc nhìn hai em nói:

- Hai em xuống với chị, chị vừa mang về vài thứ ngon miệng cho bữa ăn chiều nay của hai em đấy.

Minh Trục hỏi ngay:

- Những thứ gì thế chị?

- Thịt gà và củ mì, có cả kem cho hai đứa em nữa.

- Có kem nữa hả chị. Minh Như nhắc lại. Thật là ngon rồi. Làm thế nào có được những món ăn ngon thế này hả chị?

Phúc nhìn em cười nói:

- Chị vừa lãnh tiền dạy thêm cho người ta, nên mua thức ăn về đãi hai em đây.

Cả hai reo lên một lúc:

- Chị hai thương tụi em quá.

Phúc chưa kịp bước đi thì chúng đã chạy xuống nhà trước. Thấy chúng ồn sớ gây ồn cho người bệnh, nhưng Phúc không thể rầy chúng, trước niềm vui thích đang có. Chúng rất thiếu thốn về việc ăn uống ở lứa tuổi mà chúng cần bồi dưỡng tối đa. Phúc lấy làm buồn vì không thể cưng chiều em mình nhiều hơn nữa.

Cô luôn bớt phần ăn của mình dành cho em. Nhất là đối với Như có cái gì đó luôn làm cho nó xúc động. Phúc hết sức yêu mến hai đứa em của mình.

Cho em ăn cơm xong, Phúc chợt nhớ đến lời dặn dò của cha, vội bước về phòng người bệnh. Thiên Hào đang nhắm mắt trên giường, cô ngập ngừng chờ giây lát.

Nghe tiếng động, Hào mở mắt xoay nhìn ra, Phúc nói khẽ, giọng hơi bồi hồi:

- Tôi... Tôi xin lỗi đã quấy rầy giấc ngủ của ông. Tôi vừa nhớ lúc sáng ba tôi bảo là ông cần gọi một bức điện tín về nhà cho gia đình yên tâm.

Anh lắc đầu nói:

- Vâng. Tôi đã nghe ba cô nói lúc sáng. Nhưng tôi không phải báo tin cho bất cứ ai hết.

- Nhưng người thân của ông sẽ phải lo lắng.

Anh nói ngay sau đó:

- Thế cô muốn ai là người lo lắng cho tôi chứ?

Giọng Phúc ngập ngừng:

- Tôi không rõ...nhưng tôi tin chắc sự vắng mặt của ông thì mẹ ông, vợ ông là những người thân bản khoản lo lắng nhất đấy.

- Mẹ tôi cũng chẳng mong chờ cho lắm. Vợ tôi thì chưa có. Hẳn là Minh Du đã nói với cô rồi.

Phúc im lặng, cô thấy anh tự ái trước sự tò mò đó của Minh Du. Cô phải đối phó với Hào về tính tò mò đó của em gái. Nhưng cô không thích bất kì ai công kích em gái trước mặt mình.

Như hiểu ra ý nghĩ của Phúc, Hoà nói:

- Cô đang có ý phiền tôi ư?

Phúc nhẹ nở nụ cười:

- Chúng tôi chẳng bao giờ để ý đến những lời nói nhảm nhí của Du, nếu ông tin đó là quyền của ông thôi.

Anh khẽ giọng nói:

- Thôi được, cô có thể cho tôi xin giấy viết, tôi sẽ tự tay viết cho mẹ tôi. Như thế, bà cụ sẽ bớt đi xúc động.

Cô nhẹ gật đầu:

- Vâng. Ông đợi tôi chút nhé. Tôi đi lấy cho ông ngay bây giờ.

Lúc Phúc trở lại, cô có thái độ dè dặt và quay ra ngay khi đưa những thứ anh cần đến, cô không muốn tiếp tục nói với Hào nữa- Phúc cũng vừa nhận ra cái vực thẳm ngăn cách giữa hai người không thể có chút gì đồng nhất giữa người đàn ông giàu sang có địa vị với bầu không khí vui vẻ, lam lũ của gia đình cô.

Cô nhận thấy rõ sự gia nhập mang tính chất bi kịch của Thiên Hào trong gia đình cô chỉ là một sự ngẫu nhiên.

Bằng bất cứ giá nào sự hiện diện nhất thời của Thiên Hào không thể thay đổi được nếp sống của gia đình cha con chị em Phúc. Cầu mong ông ấy ra đi càng sớm càng tốt, sự có mặt của Thiên Hào càng làm khuấy động tâm tư Minh Du càng nhiều.

Và tất cả mọi người trong căn nhà này không cần biết, dù chỉ biết thoáng qua, những gì xảy ra trong thế giới giàu sang quyền quý lộng lẫy của gia đình Thiên Hào rất xa lạ với gia đình Minh Phúc.

Ánh mắt Thiên Hào buồn buồn nhìn xa xăm như đang trông chờ một điều gì đó đến với anh.

Đôi chân Hào chưa lành hẳn, nhưng anh cũng cố gắng tập đi lại, anh chậm chạp khễ bước đi trong vườn nhà ông Thiện. Không hiểu sao đôi chân anh lại vẫn bước đi về phía vườn hoa.

Giọng nói vui vẻ của Hào được cất lên:

- Thế ra đây là gian nhà bếp của gia đình ông Thiện.

Đang cúi người dọn dẹp trong nhà, Phúc nhìn thấy khễ kêu lên một tiếng đầy vẻ kinh ngạc:

- Ông đấy à?

Hào đứng nơi bậc thềm, tựa lưng vào lan can, mắt nhìn Phúc, anh không dám bước thêm? Nét mặt anh vừa nghiêm vừa thấy thích thú.

Phúc nói giọng nghiêm:

- Ông cần gì ở đây? Tôi cứ nghĩ là ông đang ngồi nghỉ nơi vườn hoa.

Anh mỉm cười đáp:

- Khi này thì tôi ở nơi đây. Nhưng rồi ngồi mãi cũng thấy chán, tôi định tìm người tán gẫu cho vui. Thấy có người ở đây, tôi cứ ngỡ là dì Tư. Cô đang làm gì ở đây vậy cô Phúc?

Cô nhìn anh nói:

- Hả là ông thấy rõ là tôi đang làm gì chứ?

Anh tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Nhưng việc này đâu buộc phải do cô làm chứ?

Cô háng giọng đáp:

- Có chứ ông. Những nay dì Tư không đến, tôi phải thay thế công việc này hôm nay thì dì ấy bị ốm, và có lẽ dì ấy sẽ không có mặt ở đây nữa.

- Tại sao vậy?- Hào hỏi?

- Dì ấy thường hay lên cơn suyễn, nên ba tôi cho dì ấy nghỉ dưỡng sức.

- Thế cô không còn ai khác để thay thế dì ấy để lo cho công việc này.

- Tôi nghĩ công việc này không có gì nặng nhọc, tôi vẫn làm được.

- Nhưng cô sinh ra đâu phải để làm những công việc như vậy.

Giọng Phúc thật sâu lắng:

- Ông ạ! Ông có biết thuê một người làm thay dì Tư thì phải trả công cho họ.

Anh thở dài nói:

- Tôi không hiểu sao ba cô lại để cho cô làm tất cả mọi công việc trong nhà như thế.

Phúc ngẩng đầu lên, bật cười trước Hào:

- Ba tôi thì lúc nào cũng cho rằng mọi việc trong gia đình này đều đơn giản. Ông bố thân yêu của tôi là vậy đó. Ông Thiên Hào ạ. Bây giờ ông đã biết rồi mời ông trở lại vườn hoa nghỉ ngơi và đừng bao giờ để tâm đến chuyện gia đình tôi nữa. Một lát tôi pha cà phê cho ông uống.

Cô nói với Thiên Hào y như ông một đứa trẻ đang quậy phá, trong lúc cô làm việc vậy! Nhưng anh chàng thì chẳng nghe theo.

Anh chậm rãi đi về phía bếp, ngồi xuống chiếc ghế cũ kỹ đặt cạnh cửa sổ, anh điềm tĩnh nói với cô:

- Minh Phúc! Tôi cần nói chuyện với cô, chỉ một chút thôi.

Cô định phản đối, nhưng rồi lại nhượng bộ trước vẻ mặt kiên quyết của anh.

- Vâng, ông có thể chờ tôi xong việc, còn một chút nữa là xong.

Rồi cô quay lưng tiếp tục lau chùi nhà bếp, không quan tâm đến Hào nữa, anh không rời mắt khỏi cô, nhưng không nói nữa lời, cho đến lúc Phúc mở lời nói trước:

- Được rồi. Mọi việc đã xong, thưa ông. Tôi sẵn sàng nghe. Ông có gì nghiêm trọng cần nói riêng với tôi?

Vẻ mặt dịu dàng tươi vui của Phúc làm cho anh xúc động. Chiếc áo cô mặc trên người đã sờn cũ, nhưng rất sạch sẽ. Đúng như lời của Minh Du nói, Phúc không có quần áo mới, chỉ đơn giản những bộ đồ vải thô rẻ tiền.

Thiên Hào vẫn im lặng, cô dịu dàng hỏi:

- Tôi nghĩ có việc gì không ổn trong lòng ông. Ông có vẻ tư lự...

Anh đáp nhanh:

- Không, Mọi cái đều ổn với tôi.

Cô lên tiếng trách nhẹ:

- Lẽ ra ông không nên đi như thế, không nên bắt buộc cái chân đau ấy làm việc quá sớm. Ông đã biết rõ lời dặn của ba tôi nói với ông thế nào. Ông cần nghỉ ngơi.

Hào cười, vui vẻ đáp:

- Ba cô không làm tôi sợ, mà chính cô làm người ra lệnh cho tôi nhiều hơn ông ấy.

Minh Phúc cười nói:

- Thì ra ông định công kích tôi ư. Tôi biết là ông sẽ rao khắp thiên hạ tôi là một con bé thích chỉ huy và thực tế bây giờ, người đó chính là tôi ông nên hiểu trong gia đình tôi, tôi là người chỉ huy mà.

- Vì điều đó nên tôi cần nói chuyện với cô. Đã ba tuần qua rồi mà tôi chưa đưa cho cô một đồng xu nào hết. Cô Phúc ạ. Tôi không như ba cô đâu, tôi rất

biết mọi cái ăn uống đều phải mất tiền, mọi dịch vụ phải có thù lao. Tôi có từng suy nghĩ về vấn đề này, tôi biết tiền ăn của tôi là điều gây phiền phức cho cô lâu nay, nên tôi đề nghị tôi sẽ trả theo giá như lúc mẹ tôi bệnh tim nằm ở bệnh viện cách đây không lâu.

- Điều đó có lẽ tùy ở ông. Nhưng sao ông lại có ý nghĩ đó? Tôi không hiểu vì sao?

- Đơn giản thôi cô ạ. Vì chính thầy thuốc đây không nhận tiền của tôi. Nhưng trái lại tôi thì không muốn như thế.

Cô chợt hỏi:

- Ở bệnh viện, ông trả bao nhiêu một ngày?

- Một ngày là ba trăm hai mươi ngàn.

Phúc ngạc nhiên thốt:

- Thế à? Nhưng ở đây, ông không có ý định trả thế chứ? Và lại, chúng tôi cũng không dám nhận tiền như thế.

- Tôi không hiểu vì sao?

- Đó là món tiền quá lớn, việc chữa chạy cho ông không tốn kém như thế đâu. Món ăn dành cho ông đơn giản lại rẻ tiền. Thật lòng mà nói với ông điều này, tôi cho rằng một trăm ngàn đồng cho một ngày với ông là quá đủ.

Thiên Hào thở ra, cứ chỉ không hài lòng:

- Cô Phúc! Thật ra tôi ở đây không lâu nhưng lại thấy rất thoải mái. Tôi thích ở lại đây vì được mọi người chăm sóc, quan tâm. Tôi được đối xử tử tế, nhân hậu mà từ lâu nay tôi không tìm thấy được ở bất cứ nơi nào. Tôi không hiểu sao, cô không chấp nhận theo đề nghị của tôi đưa ra?

Phúc nhìn anh:

- Tôi nghĩ, với số tiền ông nói là nhiều quá với tôi.

- Thế nhưng gia đình cô hiện tại đang cần tiền kia mà.

Cô nhẹ gật đầu nói:

- Vâng. Nhưng đó là việc của chúng tôi, chứ không phải là của ông. Chúng tôi đâu phải thừa cơ hội để móc túi ông trả nợ nần cho gia đình tôi chứ.

Không bao giờ đầu óc tôi có ý nghĩ đó. Tôi sẵn sàng vì một người có lòng nhân ái như ba cô. Tôi đã mang ơn ông ấy quá nhiều.

Giọng nói tôn kính của Thiên Hào dành cho ông Thiện khiến cho Phúc xúc động. Mắt cô rung rung lệ:

- Cảm ơn những lời nói tốt đẹp của ông. Có lẽ ba tôi không hiểu rõ những thứ thiết yếu đều phải mua và không ai có thể sống vì tình yêu và tình bạn, cho dù giàu sang hay sung sướng đến đâu đi nữa.

Thiên Hào nói tiếp:

- Ba cô có đủ nhận thức để hiểu rằng tiền bạc không phải là cái thực sự quan trọng, vì thế tôi mong cô chấp nhận lời tôi nói, đừng băn khoăn nghĩ ngợi.

Phúc từ chối:

- Tôi không thể chấp nhận như thế là đại dột. Làm sao có thể nhận tất cả số tiền ông nói, cho dù vì hạnh phúc của em tôi đi nữa, thưa ông. Tôi muốn nói, bởi vì ông biết, thật tình là tôi không thích ông ở lại đây lâu hơn nữa.

Phúc bỗng im bật lời nói, gương mặt cô chợt bối rối vì đã thốt ra câu nói xua đuổi như thế.

Cố gắng kiềm chế, Phúc nói tiếp:

- Tôi đã nói hết những điều cần nói rồi, nhưng tôi cứ nói tiếp lần nữa cho ông hiểu, ông Thiên Hào! Tôi muốn ông ra đi sớm thì hơn.

- Anh lạnh lùng hỏi?

- Vì sao vậy?

Phúc có vẻ tự ái, bối rối, Phúc liền nói rất nhanh không kịp thở.

- Ông có biết, vì ông đã làm cho cả gia đình tôi xúc động từ trẻ đến già. Tôi thấy ba tôi sung sướng, thích nói chuyện uống trà cùng ông buổi tối. Càng ở lâu, khi ông ra đi sẽ làm khoảng trống rất lớn lớn đối với cụ, ông sẽ buồn và cô đơn khi vắng ông. Cho dù trước đó không hề có ông, ba tôi vẫn sống hạnh phúc bên chúng tôi. Vì thế vắng ông ba tôi càng khổ nhiều khi thiếu người bạn như ông. Với Minh Du, nó càng nhiều mơ mộng vào sự giàu sang của ông, nó mê tiền để có tiền xài theo cách tưởng tượng của nó. Chính vì sự có mặt củang mà em gái tôi đã nghỉ học. Tôi rất sợ ông ở đây lâu, tất cả mọi y vọng của tôi về em gái tôi đều đổ vỡ tiêu tan hết. Thà rằng chúng tôi sống và tiếp tục sống thiếu thốn, nghèo khổ nhưng như thế càng làm cho tôi an tâm, vì tôi đã quen thế rồi ông ạ. Ông Hào! Tôi xin ông đấy, van xin ông hãy mau chóng trở về thế giới mà ông đã từng sống đi ông ạ.

Phúc ngừng lời nói. Một cách biện luận thật sự. Phúc nói rất hay đấy chứ. Mắt cô đang long lanh vì những giọt lệ bị kiềm nén lại. Hai bàn tay cô nắm chặt vào nhau.

Hào ngồi nghe không nói gì nữa. Cả gian nhà bếp im lặng trong cái tĩnh lặng của hai người, chỉ có tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cũ kỹ treo trên vách.

Thái độ cứng rắn và nghiêm khắc của anh hiện rõ trên gương mặt khi Phúc hướng mắt nhìn. Cô nghĩ thầm trong bụng. Ông ta thật tàn nhẫn và ích kỷ, ông ta không hiểu và không muốn hiểu đã biểu lộ ra trên mặt.

Phúc đi ra ngõ sau nhà bếp bước ra vườn, đi rất xa chỗ Hào ngồi và xoay lưng về phía anh. Phúc đã đấu tranh dữ dội để kiềm lại nhưng giọt nước mắt muốn bật trào ra.

Nhưng Phúc cảm thấy dường như cả gia đình cô đang lâm nguy, trong đó cô chỉ đòi hỏi một điều là tình thương và hạnh phúc cho ba mình. Cho Minh Du và cho cả hai đứa em nhỏ. Ngoài ra không còn gì khác hơn.

Phúc rút chiếc khăn trong túi áo ra lau những giọt nước mắt đầm đìa trên áo.

Cuối cùng Thiên Hào cũng phá tan sự im lặng. Anh nói:

- Cô quay lại gần tôi một chút có được không? Tôi rất muốn tâm sự với cô.

Quay lại nhìn anh vẻ ngờ vực, cô không muốn bàn cãi nữa, nhưng trong lòng cô có phần thanh thản khi thấy nét mặt anh thay đổi, không còn phảng phất một chút nghiêm khắc nào. Mà hiện tại anh có vẻ đau khổ, cô quay lại đến gần anh:

- Cô ngồi đi - Anh dịu dàng nói. Chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết vấn đề này.

Phúc kéo ghế, ngồi xuống đối diện Thiên Hào:

Để bắt đầu câu chuyện, anh bắt đầu nói:

- Tôi phải nói với cô là tôi rất buồn, tôi không nghĩ được là cô suy nghĩ như vậy. Bây giờ tôi muốn cô biết về quan điểm của tôi, tôi nghĩ chắc hẳn cô sẽ cho đó là quan điểm ích kỷ. Nhưng tại nơi đây, trong gia đình cô tôi sống thật là thoải mái và thật có ý nghĩa với những ngày nghỉ ngơi thật sự của mình.

Anh ngừng nói, nhìn cô như dò xét phản ứng. Vẫn là cái im lặng dành cho anh. Thiên Hào nói tiếp:

- Cô Phúc! Đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên tôi được thư thái quên đi những nhọc nhằn trong công việc, trách nhiệm của mình. Nếu do sức khỏe tôi có thể ra đi từ lâu, cô cũng biết rõ điều đó như tôi. Nhưng nơi đây đã buộc tôi ở lại, vì ở nơi đây tôi tìm thấy sự an ủi và niềm vui vốn thiếu trong đời tôi từ lâu lắm. Ba cô và cô đã đối xử quá tốt với tôi, cô hãy xem Thiên Hào này, một con người như những con người bình thường khác. Đây là lần đầu tiên xảy ra trong

đòi tôi, cô khó có thể hình dung được tôi đang sung sướng như thế nào khi ở đây làm như thế. Cô có thể hiểu được không?

Ánh mắt Phúc buồn bã, bất lực.

Câu hỏi của anh có phần đột ngột dành cho Phúc:

- Thế nếu tôi không chịu đi thì sao?

- Vì sao ông không đi? Chẳng có lý do nào ông ở lại. Đối với ông chúng tôi chẳng là gì hết, tôi không có chút ảo tưởng nào, tôi không như Minh Du luôn mơ mộng. Tôi hiểu rõ mối quan hệ của ông đối với chúng tôi chỉ là nhất thời thôi. Vì biểu hiện của tấm lòng nhân hậu của một người giàu sang đối với người nghèo khổ ngẫu nhiên gặp trên đường, ông chỉ ra tay ban bố, giúp đỡ, Tôi nghĩ giữa một chủ nhân đồn điền lớn ở huyện này và một ông thầy thuốc ở một vùng leo hút, nghèo khó, tội nghiệp, chẳng bao giờ có thể đồng nhất được. Giữa một nhà quý tộc Thiên Hà và những cô gái tầm thường như chúng tôi chẳng có gì gọi là đáng nhớ trong ông đâu. Nhưng một lúc, Phúc nhìn anh tiếp:

- Ông Hào! Tôi nghĩ có rất nhiều người đã bị sự giàu sang và uy tín của ông mê hoặc họ. Nhưng với tôi thì không, xem như thời gian nghỉ ngơi ông coi trọng này đã kết thúc, khi sự yên tĩnh chốn này trở nên nhạt nhẽo với ông thì ông lại ra đi, ông hết sức rộng lượng trả tiền nhiều cho chúng tôi theo tôi nghĩ số tiền ấy đối với tôi rất lớn, còn đối với ông không nhiều hơn một cuộc chiêu đãi ở một nhà hàng nổi tiếng sang trọng rồi ông sẽ thanh toán ra đi, trong lúc ông đã để lại cho chúng tôi nỗi đau quá lớn. Và nhất là để lại cho bố tôi một khoảng trống lớn trong cuộc sống. Nỗi buồn trong lòng Minh Du, một con bé ngốc nghếch thơ ngây xáo trộn hẳn. Cả gia đình đang yên ổn hạnh phúc. Ông Hào ạ! Tôi chợt hiểu niềm hạnh phúc ấy trở lại với ông, khi bình phục hẳn ông sẽ chóng quên cái đẹp đẽ của những ngày thú vị đã qua nơi đây.

Phúc ngừng lời, không biết nói gì nữa. Lời nói của cô có ít nhiều mai mỉa. Nhưng lần này cô không còn khóc nữa.

Hào bàng hoàng về nhận xét của Phúc:

- Cô không sợ nói ra những điều cô đã suy nghĩ chứ?

Phúc khẳng định lời nói của mình với anh:

- Không bao giờ, khi phải bảo vệ những người tôi yêu thương.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ tuân theo quyết định của cô. Tôi sẽ làm mọi điều cô yêu cầu - Giọng anh lạnh lùng.

Phúc thấy nhẹ hẳn, cô khoan khoái:

- Cám ơn ông.

- Nhưng với một điều kiện- Hào nói thật nhanh- Về điều này, nhất định tôi không cho phép cô bàn cãi với tôi. Tôi sẽ trả tiền ăn ở nơi đây theo ý tôi, cô phải chấp nhận lấy số tiền ấy dành cho những người cô yêu thương, bảo vệ cho họ mà buộc tôi ra đi.

Phúc ngẩng lên, ánh mắt cô gặp ánh mắt Hào. Cả hai như đang thách thức nhau. Không khí trong phòng căng thẳng. Ngực Phúc phập phồng. Bỗng nhiên cô lên tiếng đầu hàng:

- Ông Thiên Hào! Tôi nhận vì ông vui lòng ra đi.

Giọng anh thoáng buồn:

- Vâng! Mai tôi sẽ đi. Tôi sẽ gọi điện để người nhà đưa xe đến rước. Như thế cô thấy yên tâm rồi chứ?

- Được. Tôi thật cảm ơn ông - Phúc nói mà lòng như trút được gánh nặng.

Hào chợt lên tiếng:

- Chúng ta đã thoả thuận với nhau rồi. Cô Phúc! Một lần nữa tôi cảm ơn tình tình bấy lâu cô đã dành cho tôi.

Phúc nhẹ cười:

- Không phải đâu. Người ông phải cảm ơn là ba tôi đấy.

Thiên Hào bước xuống mấy bước ra cửa anh bỗng dừng lại, ngược nhìn cô gái:

- Cô Phúc? Cô là người thật sự tôi thán phục, cô đấu tranh đến lạ kỳ. Tôi ít khi thừa nhận là người thua cuộc.

- Ông thấy tôi có được cuộc không? Tôi có thể nói với ông điều đó, ít ra cũng mãi nửa năm sau ông ạ.

Minh Phúc đáp với giọng đầy nghiêm trang:

- Vào thời gian đó, cô cho tôi biết chứ? - Hào hỏi với một giọng khác thường. Tôi tin đến lúc đó, tên tuổi chúng tôi ông cũng không còn nhớ nữa. Ông sẽ ngỡ ngác, cố moi hết ngõ ngách trong đầu và rồi sẽ chắc lưỡi lắc đầu bảo. Minh phúc nào nhỉ? Sao mình không nhớ? Phải chăng là một cái tên dùng để gọi gia đình dễ thương nào đó sống ở chôn nghèo nàn hẻo lánh sau tai nạn xe hơi? Không biết hiện giờ họ ra sao rồi?

Phúc nói, giọng đầy lạnh lùng. Nhưng không che dấu được nỗi chua xót và khinh khi trước ánh mắt của Thiên Hào.

Hào chột nở nụ cười khó hiểu và không nói gì. Anh im lặng dõi theo từng suy nghĩ của mình.

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang, cắt câu chuyện cùng những cảm nghĩ của Hào.

- Ông Hào! Tôi phải vào nghe điện thoại vậy.

Phúc vừa nói vừa bỏ chạy ra khỏi phòng. Hào cũng rời khỏi nơi đây, theo Minh Phúc, bằng những bước chân chậm rãi khó nhọc.

Điện thoại đặt trong phòng khách, từ hành lang, Hào đã nghe được những lời trao đổi.

Giọng Phúc đầy hoảng sợ, cô nói giật giọng:

- Cái gì?

- Bác sĩ Nhân Thiện đang được cấp cứu ở bệnh viện.

- Ai nói đẩy cô Phúc?

- Hào hỏi.

- Vâng. Tôi đây! Bác sĩ hoàng đây, cháu Minh Phúc.

Giọng Phúc run run:

- Bác sĩ sao? Ba con...

Ông Hoàng nhắc lại:

- Vâng! Bác sĩ Thiện đang được cấp cứu.

- Nhưng cháu không hiểu sao ba cháu lại như thế chứ? Sáng nay ba tôi còn rất khoẻ khi đi kia mà.

- Vâng. Bác biết. Ba cháu bệnh tim và bệnh tái phát bất ngờ.

- Bác ơi, ba cháu có sao không?

- Đang theo dõi. Cháu đến bệnh viện ngay đi.

- Vâng, cháu đến ngay bây giờ.

Thiên Hào đứng giữa phòng khách khi Minh Phúc bỏ ống nghe xuống, mặt cô tái nhợt đi, cô đứng chôn chân một chỗ, sững sờ, hai mắt mở to vì khiếp hãi Hào tưởng như cô sắp ngã quỵ.

- Cái gì thế? Có việc gì xảy ra thế? – Hào vội hỏi:

Cô quay đầu về phía anh, đôi mắt mờ dần như không hề thấy anh nữa.

- Bà tôi - Phúc nói giọng yếu ớt Ba tôi bị một cơn đau tim và bác sĩ Hoàng nghĩ là ông cụ sẽ không qua khỏi.

Minh Phúc gục xuống bám chặt hai bàn tay vào chiếc bàn cũ kỹ, nước mắt cô sẽ trôi dạt về đâu khi mà người cha thân yêu nhất trên đời đã vĩnh viễn xa chị em cô rồi.